

naernud meie tuttav perenaene, nii et lõhtu kahe käega kinni hoidnud. Hans pannud seda väga imeks, et täna, kallil pühapäeval naene juba kolm korda naernud. Ta mõtnud nõuaks seda kodu nelja silma all naese käest wälja pärida.

Kodu, kui õhtusööki söödud ja lõik pere- rahwas magama olivad läinud, küsinud Hans naeru põhjuse järele, nii weeri ääri mõdda, armsaste ja mõistlikult, kuidas ikka paaris- rahwa wiis on.

Naene ei ole mitte palju wastu tõrkunud, waid nõuudnud Hansu käest, seda kohta näha saada, kust ta teda saanud olla, siis lubanud lõik kolm naeratamist ära seletada. — Kui kaubad kofku läinud, tõmmanud Hans pulga seina seest wälja ja ütles: „Näe, siit august oled sina 7me aasta eest ühel õdsel siisse tulnud.“

Nüüd hakkanud naene seletama, mis ta tõeste kuulu järgi tõsi peab olema: — Kui mina kirikus naersin, kirjutas w'a „Sarwit“ werise hobuse naha peale tükujaid ja magajaid inimesi ülesse, aga ruumi puudus tuli

lätte, tema hakkas hammaštega nahast kinni ja tahtis laiemaks wenitada, aga hammad laskiwad „aameni“ ütlemise ajal lahti ja „sarwit“ pea põrkas wastu kiriku seina nii kõwaste, et silmad kui weripunased pommid peast wälja kargasiwad. See oli nüüd see esimene naeratamine.

Teist korda naersin mina kaset kiriku teed, nii kui sa isi tead, kui kodu sõitsime. Seal pistis w'a põrguomanik oma tagumise jala igakord hobuste ette, et siis hobused komistas ja tema nime saaks nimetatud. Kui nüüd mõni hobune komistas ja mees kurjaste kâras: „kurat mõtku sind! mis sull wiga on?“ Siis oli t'al hea meel, naeris, ajas oma tulipunase keele suust wälja ja sirutas jala weel tükki maad takka järele. Ütles aga mõni: „Jäsa pojuke! mis sa ikka komistad!“ Siis tõmmas ta ennast kofku, nagu siil, kui koerad ta ümber haukuvad, kiristas hambid ja lastis teisest otsast sinist haisewad suitsu wälja.

Kolmas kord naersin mina see üle, kui harakas wârawa posti otsas, õue ees: „Kiiks